

HET WONDERJAAR VAN
 FELIX VAN GROENINGEN,
 CHARLOTTE VANDERMEERSCH
 & RUFUS

*‘Tijdens de zwangerschap
 waren we opnieuw*

**HEEL
 VERLIEFD’**

2018 is hét jaar van regisseur Felix van Groeningen (41)
 en actrice Charlotte Vandermeersch (35).
 Hij scoort met zijn ontroerende film ‘Beautiful Boy’,
 zij staat voor het eerst solo op de planken.
 En als kers op de taart is er zontje Rufus:
 nu al hun aller mooiste creatie ooit. ▶



FELIX: VEST, JEHO EN T-SHIRT - ANNI DEMEULEMEESTER, BROEK - COS
 BOOTS - ACNE STUDIOS BIJ RENAISSANCE ANTWERPEN
 CHARLOTTE: GEBLEDEME LANGE JAS - ACNE STUDIOS BIJ RENAISSANCE
 WITTE JAS EN BROEK - & OTHER STORIES, OORBEL - SHOURDOUK BIJ RENAISSANCE
 WITTE EWELLAARSJES - ZARA
 RUFUS: VINTAGE KRUPPAPJE

Op de Hollywood Film Awards won Felix van Groenningen onlangs de prijs voor beste doorbrekende regisseur. Niemand minder dan acteur Brad Pitt *himself* overhandigde de award. De Gentse regisseur met de heerlijk hartelijke lach blijft er kalm onder, maar zijn Amerikaanse debuut is dus een schot in de roos. Neem het van ons aan: 'Beautiful Boy' – even prachtig als pijnlijk – is een absolute must see.

Intussen zit ook wederheft en kersverse mama Charlotte Vandermeersch niet stil. Met haar voorstelling 'Buzz' – een bewerking van de roman 'Buzz Aldrin, waar ben je gebleven?' – staat de mooie actrice voor het eerst helemaal alleen in theaterzalen, en dat doet haar ongelooflijk veel deugd.

En het puurste brokje geluk in huize Van Groeningen-Vandermeersch? Dat ligt dezer dagen in een maxicosi te trappelen en kan – zo stellen we vast op onze fotoshoot – poseren en charmeren als de beste. Rufus Charel Woody, vijf maanden jong. "Ik was al langer klaar voor kinderen, ik heb gewacht op Charlotte", aldus Felix.

Felix, ik was behoorlijk kapot van 'Beautiful Boy'. Wat een compliment is.

FELIX: "Dank je wel. Ik krijg die reactie wel vaker. De film raakt mensen. Voor mij is het moeilijk om het zo te zien; een film maken is een lang proces. Ik ben hier vijf jaar geleden mee begonnen. En dan zet je dat eindelijk in de wereld – een beetje zoals een kindje – en ben je soms heel tevreden, soms niet."

CHARLOTTE: "Dat is dan toch niet helemaal hetzelfde als met een kindje, hè."

FELIX: "Nee, juist. Over ons kindje ben ik áltijd tevreden. (lacht) Maar wat ik bedoel: een film krijgt ná het maken ervan nog een heel leven. Het voelt dan alsof ik hem eerst nog wat moet loslaten. Dat vraagt wat tijd."

Waarom wilde je deze film maken?

FELIX: "Ik vond het verhaal belangrijk. Ik had de boeken gelezen waarop de film gebaseerd is. (De memoires van journalist David Sheff en zijn drugsverslaafde zoon Nic, red.) Dat heeft iets gedaan met me. Een familie die zo worstelt, er maar doorheen raakt, maar er blijft zijn voor elkaar: dat vond ik inspirerend. Drugs zijn een acuut probleem in Amerika. Iedereen kent wel iemand die ermee te maken krijgt."

Je herkent jezelf voor een stukje in hoofdpersonage Nic, zeg je. Vertel eens.

FELIX: "Nic voelt zich een alien. Hij zit slecht in zijn vel, voelt zich onwennig. Dat is een deel van groot worden. Eens een glas drinken, of andere middelen nemen, helpt dan als sociaal glijmiddel. De lokroep van de roes, hè. Ik herken dat gevoel, dat alles makkelijker gaat in het nachtleven, ook al is

het bij mij heel anders gegaan dan bij Nic, en kreeg ik nooit met verslaving te kampen. Ik ben pas opengebloeid in de kunsthumaniora, en al helemaal daarna, op de filmschool. Plots kon ik veel helderder werken dan ik ooit gedaan had. Ik wilde me bewijzen. Zwaar uitgaan hoorde er niet meer bij. Ik had een wereld gevonden waarin ik paste. Ik merkte hoeveel levensvreugde en trots ik overhield aan het creëren. Ik stak er al mijn energie in, en kreeg er zoveel voor terug."

Nic groeide op in een warm gezin, en tóch loopt het zo mis. Jij werd intussen zelf papa. Ik zou denken dat je dan met andere ogen naar het verhaal kijkt.

FELIX: "Charlotte wel. Ik niet."

CHARLOTTE: "Ik heb de film gezien toen Rufus er nog niet was, en een tweede keer niet lang na de bevalling. En dat was helemaal anders. Plots baadde die film in wat het betekent om een ouder te zijn. Die grote onvoorwaardelijke liefde. En tegelijk het besef dat je niet alles perfect zal doen. De wetenschap dat, als je kind het lastig krijgt, jij het jezelf kwalijk zal nemen. Terwijl je kind een wezen op zich is, en je niet alles kan voorkomen. Had je beter dit? Kon je niet beter

dat? De aanvaarding dat het leven niet perfect is, ook al wil je dat, maar wel zo liefdevol mogelijk moet zijn. Dat is zo mooi weergegeven in de film. Ik vind het echt zo dat Felix dat gevoel perfect weet neer te zetten, zonder dat hij op dat moment zelf al vader was."

FELIX: "Men zei dat ook na 'The Broken Circle Break-

down' (waarin het dochtertje van een koppel sterft, red.). Ik val voor een verhaal. Ik heb dit scenario laten lezen aan mijn broer; die een dochtertje heeft. En aan mijn cameraman Ruben, die twee tieners heeft. Zij gaven me nog wat kleinigheden, extraatjes, die ik dan in de scènes verwerkte. (denkt na) En wat meer is: ik was nog geen papa, maar de zin om er een te worden was er wél al. Het samenwerken met de kindjes op de set vond ik bijvoorbeeld heel fijn. Steve (Carell, red.) keek op een bepaald moment naar me en zei: 'Het zal niet lang meer duren voordat jij ook kindjes hebt.' (lacht) Mijn antwoord was: 'Ik ben er inderdaad helemaal klaar voor:'"

Twoe jaar geleden vroeg ik jou, Charlotte, naar je kinderwens. Toen zei je: 'Ik ben er bang voor, maar heb er ook goesting in.'

CHARLOTTE: "Dat was absoluut zo. Ik heb een en ander moeten overwinnen. Ik ben op zoektocht gegaan. Beetje bezinnen. Spiritueel anders proberen te denken. Ik heb geleerd om mijn angst los te laten, want het leven komt zoals het komt. Hoe vaak had ik zelf geen oog kwijt kunnen zijn, of scheelde het geen haar of ik had een auto-ongeluk? Ik heb drie broers, en we zijn allemaal gezond en wel. Soms moet je gewoon in het leven springen. En vertrouwen hebben. Ik kan het misschien zo illustreren: toen Rufus bij me in bed lag,



FELIX: JAS, HEMD EN T-SHIRT
ANN DEMEULEMEESTER
RUFUS: JESTIE EN BRUNO DE
BONTON BIJ KID
ANTWERPEN

rolde ik eens een keertje bijna óp hem. Hoe klein hij ook was, hij deed toch 'tok' met zijn handje tegen mij. Ik vond dat zo schoon. Hij had de natuurlijke reflex om zichzelf te beschermen en ik dacht: voilà, dat is alles wat hij nodig heeft."

Julie zijn twaalf jaar samen. Gaan we eens even terug naar het begin?

FELIX: "Ik had Charlottes eindwerk gezien, dat ze met onder meer Maaïke Neuville gemaakt had. Charlotte was degene die eruit sprong voor me – ik had meteen een rol voor haar in gedachten, in mijn film 'Dagen zonder lief.'"

CHARLOTTE: "Hij had een verwaande, beetje snobistische griet nodig die goed kon zagen en goed kwaad kon zijn. Daarom heeft hij mij gebeld." (lacht)

FELIX: "Nee, nee. Charlotte was een megaverschijning, ze was me bijgebleven. Maar evengoed was ik toen te verlegen om veel mensen te vragen voor castings. Eigenlijk was zij ongeveer de enige die ik gevraagd heb."

CHARLOTTE: "Ik zat die dag tegenover Felix en vroeg

hem: 'Wat is dit? Vraag je me voor een rol? Is dit een auditie? Komen er nog veel meisjes?' Wij zaten op café, hè. Felix zei: 'Je mag gewoon iets voor me lezen.' Hij legde een script voor mijn neus en ik ben begonnen. 'Dat mag wat kwader', zei hij. Achteraf zei hij dat het goed was. De gemakkelijkste auditie van mijn leven, voor mijn eerste filmrol ooit." (lacht)

FELIX: "We zijn pas een jaar later een koppel geworden. Maar ik was die dag, daar in dat café, instant verliefd. Dat gevoel kwam en ging, ik heb dat nooit gezegd. Maar de kiem is daar gelegd. Voor de rest van ons leven. Hoop ik."

CHARLOTTE: "Ik zie hem dat café nog binnenkomen. Ik kon alleen denken: wat een gekke jongen. Die loopt als een eend, lacht heel hoog en is veel jonger dan ik gedacht had."

FELIX: "Jij dacht: is dat ventje een regisseur?" (lacht luid)

Intussen hebben jullie toch maar mooi een kindje. Hoe bevalt het ouderschap tot nu toe?

FELIX: "Sommige mensen spreken van een instant verandering bij de geboorte: dat je plots iemand anders



> bent. Ik heb dat niet. Ik vind alles tot nu toe super. Vanaf de conceptie al! (lacht) We hebben daar ook echt naartoe geleefd. Charlotte heeft er langer over gedaan dan ik om hier klaar voor te zijn. Ik was een beetje op haar aan het wachten. Ze is voor vijf à zes weken naar Brazilië gereisd en toen ze terugkwam, zijn we gaan eten en heeft ze me gezegd ...”

CHARLOTTE: “Gevráágd. Ik heb gevraagd of je een kind met me wilde.”

FELIX: “Dat moment was top. Alleen vertrok ik kort erna naar Amerika voor een lange tijd, en dan hebben we het wel eventjes geprobeerd ...”

CHARLOTTE: “Maar ik wist dat dat te vroeg was. Ik heb toen gezegd: ‘We moeten dat nu niet doen, want dat zal alleen maar miserie zijn.’”

FELIX: “Ze is dan naar LA gekomen toen de filmopnames bijna gedaan waren ... en ja. Naar dat moment hadden we dus heel lang uitgekeken. We zullen de details achterwege laten. (lacht luid) Maar als dat allemaal lukt, is een zwangerschap vooral supermooi en spannend. En ook best moeilijk, omdat je elkaar weer moet zoeken in dat proces.”

CHARLOTTE: “We hebben veel ruziege maakt in het begin van de zwangerschap. Ik stond superscherp, waarschijnlijk door de hormonen. Ik was hem de hele tijd aan het checken, zo van: ‘Hoe ga je dat hier regelen? Ga jij hier de vader zijn?’ Ik was plots veeleisend. Maar na dertien weken was dat gelukkig voorbij.”

FELIX: “We mogen wel zeggen dat het soms ook mooi was, hè, Charlotte? Dat we weer heel verliefd zijn geweest en al. Charlotte zwanger: ik vond dat superschoon.”



Ik probeer voor Rufus superchill te zijn, maar soms ben ik toch een flipkonijn
CHARLOTTE

Rufus Charel Woody: zijn naam sméékt om meer uitleg.

CHARLOTTE: “Charel verwijst naar Rufus’ peter: mijn broer. Die heet Karel en wordt vaak Charel genoemd. Felix heeft bovendien een neef met wie hij opgegroeid is, die ook Charel heet. En Woody: omdat we hem in Hollywood verwerkt hebben in de Woodrow Wilson Drive.”

FELIX: “Woody was onze werktitel.” (lacht)

CHARLOTTE: “Als het een meisje geweest was, zou het Holly geweest zijn. (lacht) Nee serieus, we kenden het geslacht niet, maar we dachten de hele zwangerschap wel dat het een jongen was. Ik ben opgegroeid met jongens, dus dat leek me op de een of andere manier evidentier. Makkelijker.”

Charlotte, je noemt jezelf wel eens ‘een flipkonijn’: ben je wat gekalmeerd nu je mama bent?

CHARLOTTE: “Ik kan nog altijd eens flippen. Maar ja, ergens ben ik misschien wel wat kalmer geworden. Zeker tijdens de zwangerschap had ik dat. Ik was plots zo ... soft. Alsof ik op een soort missie was.”

FELIX: “Ik vind ook dat je – wat Rufus betreft – echt superchill bent.”

CHARLOTTE: “Ik probeer dat. Maar soms ben ik toch nog mijn ‘flipkonijnigerige’ zelve. En loop ik mezelf toch weer voorbij. Dan denk ik: ah ja, ik ben nog altijd dié griet ook. Het moederschap verandert je karakter niet, maar het doet je hart wel opengaan: ik kijk nu veel liever naar andere kinderen, naar de mensheid bij uitbreiding. Ik zie veel meer liefde: iedereen is een kind van iemand. Ik kijk vertederd naar mensen. Het heeft mijn empathie vergroot.”

Wat voor papa ben je, Felix?

FELIX: “Ik weet het niet. Ik wil de beste papa ooit zijn natuurlijk. Kan jij euh ... niks zeggen, Charlotte?”

CHARLOTTE: “Ik merk weinig verschil tussen ons tweeën: in liefde en zorgzaamheid voor Rufus zijn we gelijk. Behalve dan dat ik een vrouw ben, en dus mijn borsten mee heb en hem negen maanden gedragen heb. Door de borstvoeding had ik al een intimiteit, terwijl Felix die misschien even moest zoeken. Maar hij heeft dat zo open en moedig gedaan, door veel tijd alleen door te brengen met zijn manneke.”

FELIX: “In de periode van de borstvoeding kan je als papa niet veel doen. Daar moet je toch even je draai in vinden. Maar Charlotte is tamelijk snel na de geboorte weer beginnen te werken, en dan was ik inderdaad lange uren met Rufus alleen. Wat heel bijzonder was.”

CHARLOTTE: “Dat was niet alleen goed voor het evenwicht tussen óns. Ook voor mij was dat gezond: ik stond creatief gespannen. Ik had zin om van alles te doen.”



Ik ben er ferm in gevlogen ook. Ik heb een concert gegeven op Theater Aan Zee, draaide samen met Peter Van den Begin de film ‘Adoration’ (van regisseur Fabrice du Welz, red.). En dan was er ook nog mijn eerste solovoorstelling voor de jeugd: ‘Buzz’. Daarvoor ben ik samen met mijn broer en schoonzus Ann-Julie eerst naar de Faeröereilanders geweest, om te filmen. Mijn schoonzus is een filmmaakster die bezig is met een bewerking van Lara Taveirnes ‘De kinderen van Calais’. In mijn voorstelling is de natuur namelijk heel belangrijk. Ik speel het hoofdpersonage en alle randpersonages – mannen en vrouwen door elkaar. Het is een heel groot verhaal, ik ben er gelukkig mee. En ik doe het supergraag.”

FELIX: (enthousiast) “De voorstelling is top. Heel schoon. Echt. Ik was diep ontroerd toen ik ging kijken.”

Zie je haar op dat moment als je vrouw of als actrice?

FELIX: “Die twee zijn onlosmakelijk verbonden. Charlotte

is mijn vrouw, ze is ook actrice. Wij kijken de hele tijd naar elkaars werk. We zijn bovendien op de hoogte van het hele maakproces. Ik probeer dus te kijken als lief, maar ik bèn natuurlijk ook regisseur en ik zie soms dus na te denken over hoe een stuk in elkaar zit.”

Je hebt Charlotte ook al geregisseerd: een aanrader?

FELIX: “Ik vind dat heel leuk. De eerste keer was voor ‘Dagen zonder lief’ en toen was ze dus nog niet mijn lief. (lacht) Dat ging toen supergoed. Maar eenmaal ze wél mijn lief was, veranderde er iets in de relatie actrice-regisseur: Tijdens het draaien van ‘Belgica’ durfde ze te zeggen: ‘Nee, ik wil het nog eens doen’, of ‘Het is toch niet goed zo?’. Dat zou ze tegen een andere regisseur mogelijk niet zeggen.”

CHARLOTTE: “Als Felix zei dat het goed was, moest ik dat aanvaarden. En dat was niet altijd zo simpel.”

FELIX: “Ik was daar wel even van geschrokken. Zo op de set staan, denkend: oei, dat is wel mijn lief, en er zijn



CHARLOTTE: JUREK - JACQUEMUS
 OORBEL: MARINI ALLES BU
 RENAISSANCE ANTWERPEN
 RUFUS: WIT BEBENPAKJE - HEMA
 FELIX: KOSTUUM - PAUL SMITH
 T-SHIRT: H&M STUDIO

> zoveel andere mensen bij. Dat is eventjes raar. Maar je raakt daar wel overheen, hoor.”

CHARLOTTE: “Ik denk dan vooral dat Felix niet veel tegen mij durft te zeggen net omdat ik zijn lief ben. Ik begin dan aan te dringen: ‘Nee, zeg maar; zeg maar; wat kan er beter? Het is niet omdat ik je lief ben dat je me niet mag pushen.’ Best grappig.”

FELIX: “Samenwerken smaakt naar meer. Maar ik denk niet bij elk nieuw scenario automatisch aan haar. Zo werkt het niet. Wat we heel graag zouden doen, is samen iets creëren. Dan is het duidelijk van in het begin dat de rol haar op het lijf geschreven is. Dat moet er ooit van komen.”

Overwegen jullie een verhuizing naar Amerika, nu Felix daar voet aan wal heeft?

FELIX: “Dat is absoluut niet het plan. Ik heb daar nu een jaar gewoond en dat was superfijn, maar nu met ons kindje? (*schudt het hoofd*) Ons leven is hier. En als het juiste project zich aandient, vinden we wel een manier om weer tijdelijk elders te zijn.”

CHARLOTTE: “Dat kan ook in Afrika zijn, bijvoorbeeld. Natuurlijk zal het niet altijd simpel zijn. Zal het zijn uitdagingen stellen. Maar ik reis heel graag, ik ben graag in nieuwe werelden. Als de kans zich voordoet om even ergens anders te wonen en mijn horizon te verbreden? Graag.”

FELIX: “Ik wil trouwens niet alleen in Amerika films maken, ik wil er ook hier maken. We hebben het soms heel druk, maar dat wisselt af met rustige periodes. Zo woonden we al eens een paar maanden met ons tweetjes in New York, omdat dat zo uitkwam. Dat zijn dan weer momenten waarop je heel intens samen bent. En evengoed zien we elkaar sommige zomers amper. Een klassieke vakantie zoals mensen die hebben? Kennen we niet.”

Is het, nu met Rufus erbij, altijd even gemakkelijk om thuis te vertrekken?

CHARLOTTE: (*snel*) “Ik zou het alleszins niet kunnen! Ik ben één keer vier dagen weg geweest en dat vond ik al meer dan lang genoeg.”

FELIX: “Ik moest laatst naar LA voor een week en ik wou Rufus meenemen, maar ik mocht niet van haar.” (*lacht*)

CHARLOTTE: “Zot!”

FELIX: “Ik mis Rufus als ik weg ben. Als ik hem een week niet zie, vóel ik dat. Dat gemis is er heel erg. Meer dan ik ooit met Charlotte gehad heb. Enfin. Het is een ander soort gemis, laat ik het zo stellen. (*denkt na*) Ik had Rufus eens in mijn armen tijdens het WK voetbal en alle mensen begonnen te roepen omdat de Rode Duivels net niet gescoord hadden. Rufus schrok en begon keihard te wenen. En ik begon gewoon mét te wenen. Omdat ik dacht: ik heb hem niet beschermd.”

CHARLOTTE: “Of ik heb hem niet voldoende beschermd. Ik zal hem nooit genoeg kunnen beschermen. En zo zijn we

terug bij het verhaal van ‘Beautiful Boy’, hè. Als je te diep nadenkt over wat je kind allemaal kan overkomen? Dan functioneer je simpelweg niet.”

Het einde van het jaar nadert. Houden jullie van kerst en aanverwante zaken?

FELIX: “Charlotte heel erg. En ik? Ik doe mijn best.” (*lacht*)

CHARLOTTE: “Ik ben helemaal pro rituelen. Samenkomsten. Familie. Samen het kerstlied zingen. Maar ik heb wel graag dat het over iets gaat, dat er iets gezegd wordt of dat er een toast uitgebracht wordt. Het mag voor mij niet alleen rond aperitief en cadeautjes draaien.”

FELIX: “Dat vind ik ook allemaal leuk, wat Charlotte zegt. Maar ik vind het gewoon te lang of zo. Te veel kerstfeesten op een rij. Maar dit jaar is het de eerste keer met onze zoon erbij: dat maakt het wel bijzonder.”

Ten slotte: zijn jullie nu gelukkiger dan vroeger?

FELIX: “Heel eerlijk? Ik denk dat Rufus ons deugd doet. We waren perfect gelukkig, maar ik keek er echt naar uit om papa te worden. Evengoed ben ik blij dat het pas op dit moment van mijn leven gekomen is. Ik ben al wat ouder. Daardoor beleef ik dit bewuster: Een hoop dingen in mijn leven kloppen, ik ben minder zoekende. Als je het zelf nog lastig hebt in je kop, moet het ouderschap toch heftig zijn. De dingen gaan nu hoe ze moeten gaan. Het heeft echt tot na mijn dertigste geduurd voor ik ook maar een kind wilde. Daarvoor was ik daar echt ...”

CHARLOTTE: “... tégen. Toen we elkaar net tegenkwamen, zei je: ‘Als je nu ‘woeps’ zwanger bent, wil ik ik dat niet.’ Dat was een van de eerste dingen die je zei.”

FELIX: “Dat heeft alles te maken met verantwoordelijkheid: ik wilde hier echt voor kiezen. Om het goed te kunnen doen.”

CHARLOTTE: “Ook als het ‘woeps’ komt, kan je het goed doen. Maar ik begrijp je wel. We zijn twaalf jaar samen: nu hebben we een betere basis, als koppel. Enfin, we zullen zien: over twee maanden zijn we misschien uit elkaar.” (*lacht*)

FELIX: “Binnenkort een krantenkop: Charlotte Vandermeersch gespot met ...?”

CHARLOTTE: “Rafael Nadal. Of zo.”

FELIX: “Nadal? Is Marouane Fellaini niet meer jouw ding? Lap. Héél dit romantische interview onderuit.” (*lacht*)

Hartelijk dank, allebei. En veel geluk met Rufus Charel Woody.

Ik zie nu veel meer liefde: iedereen is een kind van iemand
CHARLOTTE

DOOR: ANKE MICHELIS. FOTO'S: ATHOS BUREZ. STYLING: LISA LAPALW. MAKE-UP: JOEK JANSSEN MET M.A.C. GÏME EN KEVIN MURPHY. MET DANIK AAN HET MSK IN GENT VOOR DE LOCATIE (WWW.MSKGENT.BE). VERKOPINGNO: P50